

BÁGER GUSZTÁV

Gond-viselés

*A kozmopolita világpolgár univerzális individuum,
legalábbis ezt tartják róla, ezt hiszi önmagáról, otthon van
mindenütt, érti a nyelveket, feltalálja magát bárhol
és általában kitűnően replikáz, a vitatkozás a lételeme.
Csak mikor egyedül marad, csak mikor lekapcsolja az idő
a villanyt, akkor kérdezi meg Istent: ki vagyok én? Mivégre szült
az anyám? Míg a válasz megérkezik, didereg, retteg, feszeng,
kezeit tördeli, markolássza a zsebében rekedt lázmérőt.
Mert hipochonder és autista, neurotikus és skizofrén,
bár játssza a nőcsábászt, a magabiztos krupiét, aki rendszerint
felülemelkedik a problémákon: neveti a drágaságot és kifigurázza
a gyűlölködők csúfolódásait; erőt vesz a mélabún (látszólag) és össze-
békíti ellenségeit – ügyesen manipulál, ha közönsége van.
De most, egyedül, másként lát mindent: semmit nem lát igazán.
És ebben a pillanatban elméje megvilágosodik, felébred,
megkeresi a kék ecsettálat és a beszáradt mókusszőr ecsetet,
festeni kezdi az atmoszféra ellenpontjait. A vászon enged,
térben és időben a formák egész jól érzik magukat.
És érzi, nincs szüksége többé szavakra, csak színekre,
nincs színjátzó társasági igénye, csak a palettát forgatja,
mint egy anatómia tanár a formalinból kiemelt szívet.
Az ágy megreccsen, a rádió önmagától megszólal,
a spájzból előtör egy denevér. Ez a gondviselés napja.*

Borges, a hunyó

*Borges elindult a tengerparton
és számolni kezdte a homokszemeket;
egy bidermeier fadobozba gyűjtötte a homokot.
Majd éjjel fölnézett a csillagkupolára,
fölrta és megszámolta a csillagokat.
Azokat is bezárta ebbe a szelencébe.
Azután az üres égboltot az óceánra terítette,
mint egy kék fonalakkal himzett takarót.
Majd jött a Szél, s kérdőre vonta Borges-t:
miért akarja ember módra utánozni az Urat?
Úgy akar járni, mint a Fényesség Gonosz Angyala?
Le akar vettetni talán az Abüsszosz alá?
Borges tiltakozott: hiszen csak verset írt.
Ha akarod, beleírlak, ha kéred, bezárlak
téged is a dobozomba. Jó meleg van ott.
Nem játszatsz Teremtőt, Borges!
De termőt igen, válaszolt csendben az író.
A Szél megkérte, szője a szövegbe őt is.
Előbb mondd ki: örök szövetséget kötsz velem!
Ám a Szél inkább tovább állt,
s azóta félbemaradt torzóként
süvít az úrön át a csonka meteoritszonett.*

Patak

*Kis forrás csörgedez az összezsúfolódott emlékek között,
szavak kavicsait sodorja reggel, félresodor néhány cetlit,
fölborítja a harmonikaszerűen összerakott cédulákat,
medret váj a tudat falába, mint az idő, egyre csak árad,
kimossa a stresszt, a helyesírási programot, a tegnapi gondot,
talán nem is baj, csak sodorja a dolgokat, mondatokat,
hisz egyáltalán nem tud másról, önmaga hatalmáról,
vastaghúrú, bél-fehér gyökérről, önfeledt örömről,
bebújik a lomok alá, kihozza kamrából az illatokat,
a céklát, az almát, a hatfényű mézet, a szőlőt és a koriandert,
előveszi a rég elfelejtett könyveket, Rilkrét, Hrabalt,
Sartre és Camus körkörös, egzisztencialista prózáit,
kihúzza a fiókból egy darabokra mállott noteszt, beleír,
bevágja az ajtót, begyűjt a kályhába és letörli a port,
azt hiszed, eltűnt, amikor újra suttogni kezd, mint a szél,
ott van a kopasz kaktusz mögött és fényképezi a verset,
amit kigondolsz, megolajozza mind a faleveleket,
kifényesíti a kilincset, visszadugja a konnektorba a dugót.
És fény önti el a szobát, mintha nem is a te lakásod volna.*

